

Ali Umut Eryelkovan

- Őirler -

Yayın Tarihi:

10.01.2020

Yayınlayan:

Antoloji.Com Kültür ve Sanat

Yayın Hakkı Notu: Bu e-kitapta yer alan Őirlerin tüm yayın hakları Őairin kendisine ve / veya yasal temsilcilerine aittir. Őirlerin kopyalanması gerçek veya elektronik ortamlarda yayınlanması, dağıtılması Türkiye Cumhuriyeti yasaları ve uluslararası yasalarla korunmaktadır ve telif hakları temsilcisinin önceden yazılı iznini gerektirir. Bu doküman, Őairin kendisi veya temsil hakkı verdiği kiŐinin isteği zerine Antoloji.Com tarafından, Őairin veya temsilcisinin beyanları doğrultusunda yayınlanmıŐtır. Bu dokümanın yayınlanması kullanılması dağıtılması kopyalanması ile ilgili husularda ve Őiir içerikleri ile ilgili anlaŐmazlıklarda Antoloji.Com hiç bir Őekilde sorumlu ve taraf değildir.

Ateş ve Su

Alev alev bir fevrilik,
Zihnen ve bedenen yanan gençlik ateşi,
Başka bir alevle,
-Çivi çiviye söker misali-
Söndü durdu.
Ve ben henüz alevimi mavi tutmayı öğrendim.
Önünde yanıp durdum.
Gecenin ortasına güneşi sürüklemek gibi.
İlk defa başarmıştım,
Kül olmadan yanmayı.
Yakmayı;
Geceyi, biri uğruna.
Sen sönmek bilmez bir ateşsin,
Ellerinde ılıman okyanuslar ile birlikte.
Yakmaktan korkmazsın bilirim.
Peki ya yanmaktan?
Ayaklarımızın altına közler döşenmiş,
Biz de pir çıplağız.
El ele verip bu harabeden geçmek varken.
Kahretsin ki;
Birbirimizin yadsımasıyız.
Ne ateş ateşe olup ormanları yakabildik.
Ne aka aka okyanus olabildik.
Birbirimizi söndürdük,
Birbirimizde boğulup.

Ali Umut Eryelkovan

İblis Şakıması

Öğrenmiştim;
Tahrik olmuş iki beden birleşirken,
Gözden alev çıkabileceğini.
Öğreneceğim çok şey vardır ki,
Ben şunun şurasında bir gençtim,
Eklemlerime boyunduruk olan hazzın öğretisini,
Emerken göğüslerinden.
Lütfen perdeleri biraz daha arala,
Seni görmeye ihtiyacım oluyor.
Seninle kurtulacak olmuşken,
Bu bünyevi ıstırapta,
Dalgalar halinde ve dalgalara dönüşen,
Kuşlar gibi.
Ama eğer şimdi,
Bir umut fitili gayret edip de,
Değseydi gözlerine,
Daımi boşluğumla karşıldın beni.
Tozlar halinde ve toza toz katan,
Üşümeye mahkum köpekler gibi.
Ah, göreceli atmosferim,
Bir bilsen ki nefes almayı,
Ne kadar da çok özlüyorum.
Perdeleri kapat,
Tek istediğim bu.

Ali Umut Eryelkovan

Kaburga Ayini

Ben bütünleřtim,
İçinde bulunduđum çukurla.
Kafamı çıkarmak istemedim.
Kurtuluř da istemedim.
Ben, beni içine çeken çukuru içime çektim.
-Birleřmiř sefalet zinciri.-
Kir, ter, kepek ve toz,
Sırtımdaki sivilcelerle,
Çiçeklerle,
Ve anne özlemiyle,
Bir başına bıraktığıım bu çocuk,
Kafasını kaldırıp dünyanın ne kadar büyük,
Ve ne kadar yalnız olduğunu gördü.
Bir adım ilerledim.
Bulutların arasından süzülen ışık,
Denizin üzerine bir sarartı oldu.
Tek arzum,
Bu sessizliğe nameler sokuřturmak,
Yola kul olmaktı.
Ama her ne olduysa durdum kaldım.
İçimde tuttuğum dilekleri savurduğum ağızımdan,
Arkamı yasladığıım gölgeme çekildim,
Adım adım.
Sonra,
Bu dinginlikle öyle bir nefes aldım ki,
İçimde sönmüş közlerimi yaktı yeniden.
Közlerim alevlendi.
Ve tüm organlarımı yaktı.
Hafiflemiřtim.
Artık süzülmeye hazırdım.
Kurtuldum sanıyordum,
Küllerimle kalakaldım.
Sen, o nasırlı ellerinle beni çevreledin.
Beni rüzgardan korumasın,
Bu kolsuz bacaksız kül yığınımla,
Nereye giderdim?
Saçlarımı okşadın ve gözlerimden arda kalana bakarak,
Bana her yaşın ölmeye müsait olduğunu söyledin.
"Ama sen yine de genç öl.
Çünkü ne kadar taze ölersen,
Ö kadar çiçek kazanırsın." dedin.
Ve artık bir anlamı kalmayana kadar öptün dudaklarımı.
Küllerimden mavi alevler oluşturarak öptün beni.
Her şeyi yakabilecek meziyettesin.
Her şeyimi yak ve benimle yan.
Artık ateşten de yakmaktan da bıkkınsın,
Ama ben genç ölecekken,
Sen çiçeksiz toprađa yem mi edeceksin kendini?
Elma ağacına işeyen Adem'dim,
Kaburgandan vereceđin hayata aç,
Ve dudaklarına sarhoř.
Ellerini çekiyorsun,

Ellerin beni çevreliyordu.
Ben yeni bir benlik kazanıyordum.
Kabuğumda gözbebeği kadar bi oyuk açıp,
Işığa olan yoksunluğumdan bi haber,
Güneşi tanrı ilan ediyordum.
Ruhumu şeytandan geri alıp,
Önüne getirecektim ki,
Sen çoktan ellerini benden çekip,
Tırnaklarınla işlemeler oyduğun masana geri koymuştun.
Oysa henüz kollarımızı ve bacaklarımızı ve kaburgamızı,
Değiştirmemiştik.

Ali Umut Eryelkovan

Mürekkep

I

Doğmak,
Beyaz bir kağıda mürekkeplercesine akmaktır.
Parmacağımı mürekkebe batırıp kağıdın üzerinde gezdiriyorum.
Önce kafanı çizip sonra gözlerini ekliyorum,
Serçe parmağım ile da ağzını çiziyorum.
Şimdiyse ellerini,
Parmaklarımla ellerini çiziyorum,
Ve parmaklarımla mürekkepten ellerini okşuyorum.
Beyaz kağıtların üzerinde kara mürekkepten doğuruyorum seni,
Yavrum benim,
Ne de güzel parlıyorsun beyazlardan.
Parmak izlerimi bulaştırdığım yüzünü dudaklarıma bastırıyorum.
Dudaklarım siyah ve sen her şeye rağmen beyazsın.
Bu beyazlığın uykumu kaçırıyor.
Mürekkep olmak istiyorum,
Çünkü her şeyi yoktan vareden tek şey mürekkeptir.
İrademizle dökülüp, birbirimize doğru akıp,
Bir şeyler çizmek istiyorum seninle.
Bir ev, biraz çiçek belki.
Yaşayacağımız yer bizim eserimiz olacak.
Her gece parmaklarımı kasarak doldurduğum kağıtlardan hayat gelecek
Ve Mürekkep,
Seni bana getirecek, biliyorum.

II

Ağzım yüzüm mürekkep,
Çünkü dudaklarını öptüm.
Sana ne kadar yaklaştıysam o kadar karardım.
Tırnaklarımın arasından çıkmayan karartılar verdin bana.
Gözlerimdeki en ufak kahverengini alıp götürdün.
Artık geceleyin seçilemez haldeyim.
Yavrum benim,
Ne yaptın bana böyle?
Oysa bendim, seni beyaz tutmak için parmaklarından olan.
Mürekkep kusmak istiyorum.
Etlerimin gözeneklerinden karanlık akıyor,
Hiçbir şey masum değil artık.
Ellerinin beyazlığını kıskanıyor ellerim.
Sana mürekkep olmak istiyorum dedim,
Çünkü bize sadece bu hayat verirdi.
Güzelim benim,
Ne yaptın bana böyle?
İnsan ve mürekkep olmanın arafında bıraktın beni.
Böyle ne çizebilirim şimdi?
Tüm İsalar siyah, doğa siyah, gökyüzü siyah.
Melekler öylesine ışiksiz ve ellerinin beyazlığına düşkün.
Damla damla mürekkep terliyorum yorganımın altında.
Kadınların bacaklarını aralayıp içine mürekkep döküyorum.

Mürekkep kusmak istiyorum.
Gözyaşlarımı sildiğim mendillerde,
Tasadüfen bir dünya yaratılsın istiyorum,
Çünkü artık tüm dinler İblise tapıyor.
Kafamı duvardan duvara vuruyorum,
Tüm odam kararana kadar.
Ellerin, asfalttan aşınmış lastiklerle,
Aramızdaki cennet ve cehennem katmanlarını aşıp,
İçinde mürekkeplerce eridiğim evimin kapısını çalıp,
Beni temizleyene kadar.
Kadar, kadar, kadar,
Katran,
Ve binlerce elvada öpücükleri

Ali Umut Eryelkovan

Şakayık Evi (adanmıştır)

Anaç ruhlu bir kadının ellerinden okşayışlarla,
Bir yerimden başlayıp,
Saçlarıma dökülen okyanuslar,
Küçük çaplı bir gökyüzü indiriyor gözlerime.
Tüm hisirtilerle sarmaş dolaş olup,
Kuşlara söylediğimiz şarkılar,
Ve kuşların eşliğiyle sendelenen rüzgar;
Polenler halinde seni içime dolduruyor.
Azgın nehirler gibi akıp da durulmazcasına,
Bu berrak, açık seçik süzülen hislerimi,
Ve gözlerimde saklayamadıklarımı,
Saklamak için kullanacağım,
Anaç ruhlu bir kadının elleri.
Kelimesi kelimesine tasfir ettiğim,
Her söz, gözlerimde dolandır.
Ve sen;
Ne kadar yakınlaşırsan,
Okumak o kadar zorlaşır,
Olur da bir gün okunacak hiçbir şey kalmayınca,
İçindeki kitaplıkta,
Tozlanacak olursam sayfalar halinde,
Yaprak dökmeyen çamlıklara nazaran,
İçimden bir bir dökülecek şeyler saklıyorum,
Ellerinle birlikte.
Ateş ile oynarsa kaybedeceğini bilen,
Çevirilmekten aciz sayfalarım...

Ali Umut Eryelkovan